

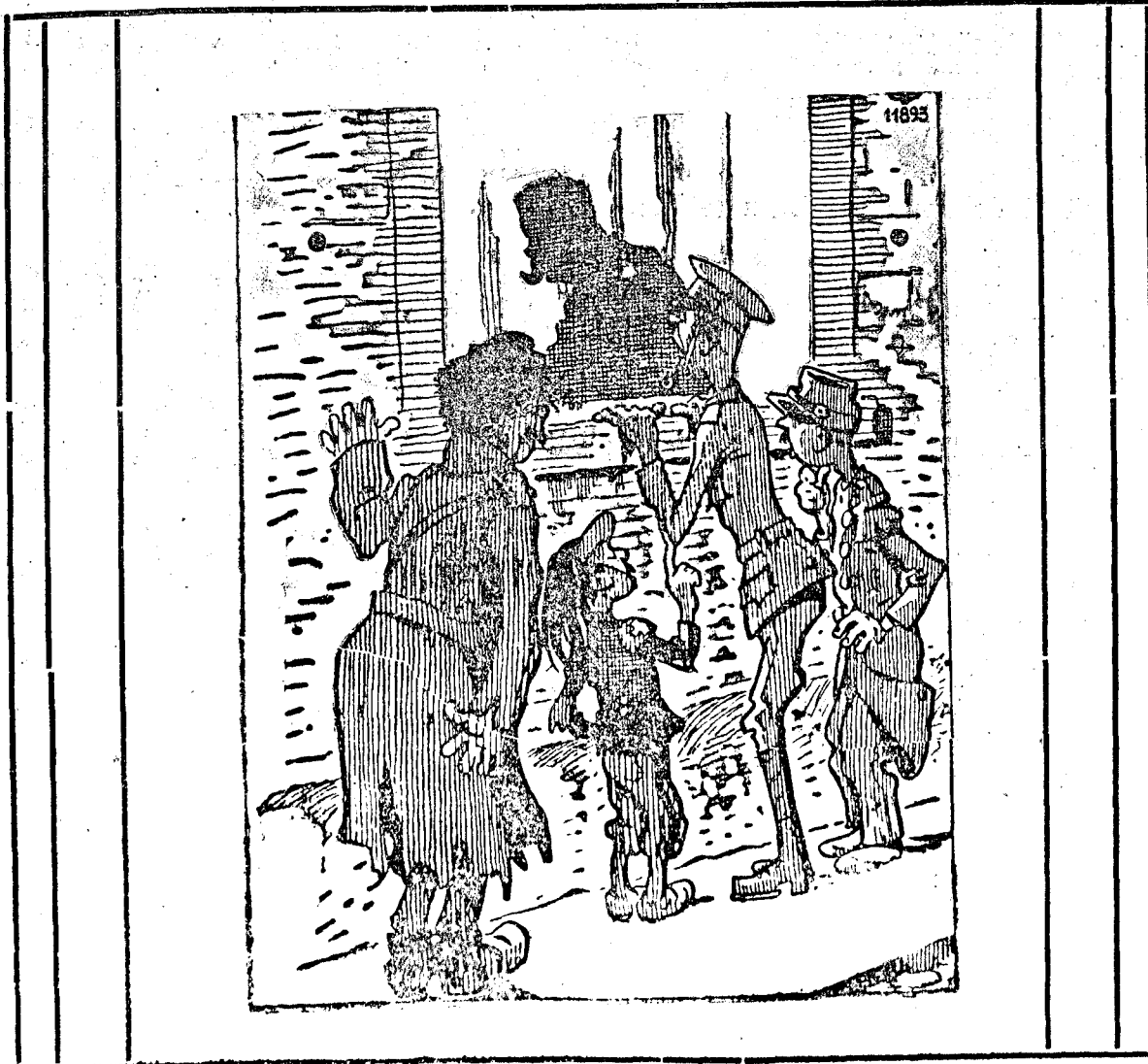
Poezie de dor și jele

Foiță de podbeal
Stând aicea în spital
Mă apucași și eu a scrie
O micuță poezie
O scriu cu dor și cu jele
Din întâmplările mele
Multe mi s'o întâmplat
De când de acasă am plecat
Sunt vre-o trei ani de zile
De când nu-s în sat la mine.
Și în astă vreme lungă
Multe poate să te-ajungă
Fost'am vreme și în războiu
Dar mulțumesc lui Dumnezeu
Că până în vremea asta
Încă mai sunt în viață

C'acum nici ca în altă vreme
Cătănie să se cheme
Acuma e greu de noi
Căci e vreme de război
Ș'atunci ce-i drept greu era
Dar trei ani se trecea
Pe urmă acasă scăpă
De asta nu se gândea
Dar acuma în război
Ne necăjim ca vai de noi
Acum nime nu mai știe
Cu el ce poate să fie.
Cine stă și se gândeste
Câte un om pătimește
Doamne numai nu mai da
Cât un om poate răbda.
Și eu stau și mă gândesc
Multe am să mai pătimeșc

Chiar acuma vine în an
De când răspuns nu mai am
Din iubitul satul meu
Știe bunul Dumnezeu
Ce mai este rău sau bine
Nu pot să mai știu de nime
Foaie verde de răchită
Dragă maică năcăjită
Cu inima friptă arsă,
A rămas singură acasă
Singură ca cucu
Se muncește cu lucru
Singură se năcăjește
Și la mine se gândeste
Dragă măicuța mea
Arsă ți-a fost inima
S'am plecat în lumea mare
Cu dor și cu supărare
Foaie verde foi de soc
Nu știu de mă mai întorc
Apoi draga mea iubită
Și de mine mult dorită
Dragă și iubita mea
Nu știu când te-oi mai vedea
Dar cât de greu mi-e pe lume
Eu tot mă gândesc la tine
Când mi-i viața amară
Gând meu la tine zboară
Și gândind dragă la tine
Gândul mi-se mai alină
Dar când iarăși mă gândesc
Că nu știu cum mai trăiesc
Atunci cu greu mă rețin
Dela inima suspin
Foiță de busuioac
Eu pe lume n'am noroc
Căci de multă vreme acum
Numai rău îmi stă în drum
Mai bine n'o să mai fiu
De mult eu asta o știu
Și nu știu ce-aș putea face
Sufletul să mi-se împace
Și când mă gândesc anume
Cât de străin sint pe lume
Foaie verde de mușcat
Tare sunt instrăinat
Vai, mâncat is de străin
Ca iarba de boi bătrâni
Și câmpul de mărăcini
Păsărică de pe spini
Grea-i viața prin străini
Pe omul instrăinat
Multe gânduri îl mai bat
Greu petrece și cu chin
Toată viața-i suspin
N'are prânz n'are cinare,
Totdeauna suspinare,
Vai Doamne ce ți-am greșit
C'asa rău mai pedepsit.
Să trăiesc instrăinat
De țara mea depărtat,
Să umblu din țară în țară
Să trăiesc cu viața amară
Să umblu din sat în sat
Să trăiesc tot supărat
Tot cu jale și suspin

Umbre lui Hindenburg

Francezul, englezul, italianul și rusul ard de curiozitate să afle ce planuri mai urmă-
rește să marele Hindenburg, cine anume va căpăta mai curând biroul de la dânsul.

Nu știu când o fi mai bine
 Foarte verde de pe coastă
 E vai de viața noastră,
 Așteptăm ceva mai bine
 Și parcă tot mai rău vine
 Așteptăm să fie pace
 Împărații să se împace
 Dar cum se spune în foi
 Alte țări mai vor război.

D'ale lui Saphir

— Vestitul humorist german —

Cel dintâi lucru pe care'l știu femeile, este cât sunt de frumoase; cel dintâi lucru pe care'l învață, e cât de meștere sunt; cel dintâi lucru pe care'l află e cât sunt de slabe; și cel dintâi lucru pe care'l uită e vârsta.

Când te afli la teatru, flirtează în acelaș timp cu 25 de femei; de oarerece 10 flirtează cu tine ca să-ți se facă plăcute; 5 ca să atragă luarea aminte a vecinei asupra »presupusului negiobk; 5 din obișnuință; 2 din prostie și 3 din instinct; însă, încă o dată, toate 25 la un loc, din plictiseală. Și totuși rămâne ceva de pescuit!

Când scoți capul pe fereastră să te mai uiți și în sus, pentru ca să știi că cel care locuște deasupra ta, dacă nu s'ar teme că-l vede cineva, și-ar turna cu siguranță o găleată de apă în cap, măcar că nu știe cine și ce ești tu.

CERȘETORUL ORIGINAL

Cerșetorul (unei doamna, care deschide ușa): Sărut mâna, conia, mițuși pe un cerșetor olog, — primesc și mărci, dacă nu aveți bani marunți.

Doamna (a rămas cu gura căscată).

CE FEMEIE POFTESC DOMNUL

(Într'un birou de mijlocire de căsătorie)
 Domnul Fanfarou (catre directorul): Doresc o femeie, cum n'a mai fost și nu va mai fi.
 Directorul: Așa o femeie nu vă putem afla.

N'am venit...

Gîndul mult și-o fi trudit
 Că nici astăzi n'am venit...
 Dar mi-au pus în prag străjer
 Datini grele ca de fier,
 Și zăbrele la ferești
 Mi-au pus pilde bătrînești.

M'aș lupta să le dobor
 Dar mi-am pus salba de dor, —
 Și de-oi rupe vre-o mărgea
 Cum să plec fără de ea?
 C'a rămîne 'n mîna lor
 De zălog neperitor, —
 Și-i destul un semn ori-cit
 Cui vrăjește de urit...

De toate

La birtul nostru se mănâncă »fain« și nu se poate mai variat: mâncările gătite dimineața și scrise cu cerneală pe lista de bucate, seara sunt toate șterse și însemnate din nou, alături, cu creionul — variație enormă, judecând drept pentru o inteligență lipsită de fantezie ca a bucătarului nostru. (Căci care bucătar din lume ar fi în stare să taie din același chilogram de carne patru fripturi: șnitel cu sau fără pesmet (cojile de pâine rămase de la clienți și rășnite cu mașina de măcinat cafeaua) biftec, pârjoală la grătar și fleică națională? Ce poate fi mai greu de cât să sature dintr'un chilogram de carne pe toți musterii, chiar când numărul lor trece de duzină? Minime practică zilnic de majoritatea birtașilor fără ca vre-o evanghelie politienească să fi pomenit cândva de numele și isprava lor.

Când chilogramul de carne miraculoasă amenință să rămăie pe jumătate nevândut, chelnerii, sub pedeapsă de a-l mânca ei singuri — cărui chelner, fie el cât de lacom, i-ar conveni să nghită bucățele din carnea pe care a văzut-o intrând în putrefacție? — chelnerii, zic, trebuesc cu orice preț s'ajute »desfacerea« lui, recomandându-l tuturor clienților și ca supă și ca friptură. Un asemenea client, alaltăieri a izbucnit desperat:

— Pascultă, mă Vasilică, crezi tu că eu sunt surd?... e a cincea oară că mi spui să iau o fleică: vrei să mi-o dai cu sila?

— Nu, domnule Nae... voiam să v'o dau cu salată de castraveți! — s'a zăpăcit chelnerul ne mai știind ce să răspundă.

Păcală și Tândală

Tândală ducea vițica la târg. Cum s'a nimerit, în iarnarocul vitelor era și Păcală:

- Bun ajuns, cumătre.
- Bine te am găsit.
- De vânzare țapul?
- Ce țap, măi ciacărule, ia seama ce grăești, nu-mi huli marfa.
- N'o lua și tu în nume de rău, mai iartă, că nu-i văzusem țățele.
- Poi, deschide ochii.
- Ei, da ce-i cere tu pe căprîta asta?
- Da nu vezi că-i vițică, ce tot trănănești de pe dealuri?
- Ești fermecat, ori nu te-ai hodihnit bine astă noapte?
- Da ce??
- Apoi nu vezi, măi, că-i capră?
- Fă-ți cruce și zi: doamnă ferește, că nu ți-i bine...
- Ia sama la vită și zi dacă nu esti stricat, ori sărit.
- Nevasta mi-a dat să vînd vițica nu capra.
- Treaba ei ce ți-a dat, dar tu ai adus capra.
- Măi, mare minune!...
- Ui-te și tu! Are patru picioare?
- Le are.
- Are coadă?
- Cum nu,

- Mănâncă fân?
- Mai încape vorbă?
- Se gădilă sub coadă?
- Se gădilă.
- Apoi ce mai stai la gânduri? In-treabă și de lume, dacă nu te dume-rești singur.
- Tocmai trecea pe-acolo Pepelea. Păcală îi face din ochi de departe:
- Ei, da ce-atîta sfat în jurul unui cuiabar de rîe?
- Și tu măi frate cu ponosul?
- Ești la vre-o pădure, bre Tândală, de ai prins a crește iezi de vânzare?
- Mă uități-vă bine, că-i vițică...
- Poate-a stat în ocol cu vacile, da noi vedem că-i capră...
- Ceia prind a-l lua tot în răspăr.
- După cât judec eu se vede lucrul c'am adus răioasa, în locul vițicăi.
- Acu mai vii de-acasă...
- Atunci, măi cumetre Păcală, îi vînd vițica drept capră.
- S'au ajuns ușor din preț.
- Când acasă, femeia lui Tândală de cât să turbeze:
- Bată-te er Dumnezeu, tînaule, c-rău te-a mai amăgit Păcală. Du-te mangositule și adă vițica, că altfel n'ai să ai zi bună cu mine.
- Ba că-i sucită, ba că-i invărtită...
- Te trag pe sfoara și copiii. Pretu-

tîndeni ți-a mers buhul de prost. Ai să prinzi la minte, tontule, când a prinde părul rădăcină 'n palmă.

— Las'nevastă c'am să dau eu cu crucea peste dânsul, ti-aduc eu juncuța, nu purta grijă.

Păcală vede de departe pe Tândală și pricepe rostul venirii lui. Da el avea un iepure crescut de mititel în casă. S'apucă în grabă și-i leagă la bot un ibricel și'n ibric pune câțiva gologani. Când intră Tândală, găsește pe Păcală muștruluindu-și sălbătaciunea:

— Așa, brava epurăș; apușoară mi-ai adus, surcelele le-ai strâns de la trunchiu, halal; acu, ia suflă aici în tîneluța asta puține părălute, știi așa ea de-un chefușor...

Și el prinde-a strînge de nas pe iepure și-a scutura pitacii, ca să sune. Tândală rămăsese prostit lîngă ușă.

— Bun, să trăești... Ei, d'apoi nu te zăriseam, măi dragă cumetre, ce mai veste?

— Oala, abia a putut îngăima, de minucicălele nevesti-sa:

— Eu n'as mai bărăni atîta, d'apoi dacă ea mă scoate din casă, nu alta...

— Acu să lăsam tocmela noastră, c'aceea-i un fleac; dar ui-te ce gînd am pus. Tu-mi ești drag și'nca și o leacă de rubedenie. — vreau, măi, să te că-

Să-i zicem Ionescu. D-nul Ionescu, unul din cei mai proaspeți reprezentanți ai națiunii e mai pre sus de toate și agricultor. Pe timp de secetă, ca să nu stea de geaba, d-nul Ionescu se ocupă cu creșterea porcilor. Actualmente e proprietarul celui mai enorm porc pe care l-a produs anul acesta scumpa noastră țărișoară »eminamente agricolă«. Un porc mai greu de cât însuși stăpănu-său (d-nul Ionescu se umflă repede spre al 150-lea chilogram).

Întro după amiază, iată că un măcelar angrosist, din cei cari cutreacă satele cumpărând de la țărani vitele în agonie fiindcă n-au ce mânca, sosese la »curte«, întrebă:

— Acasă e boerul, mă?

— Nu știu... doarme! — răspunde argatul fecior de pază pe prispă.

— Du-te și spune-i că am venit să văd porcul! — insistă măcelarul angrosist.

Argatul-fecior, bucuros că stăpănu-său va face un gheșeft — deschide usa odăii în care sforăia d-nul Ionescu.

— Jupăneee... scoală!... scoală că vă caută un domn să vă vadă!

CE ASEMANARE E ÎNTRE ADVOCAȚI ȘI FOARFECELE

Fiul: Tată, la procesul meu de ieri, n'am putut înțelege un lucru: în timpul procesului avocatul meu și cel al contrarului se certau, se atcau, se ofensau reciproc, cu atâta reuitate, cu ură chiar aș putea zice. Dar după ce s'a sfârșit procesul, — cei doi avocați s'au dus împreună acasă, au vorbit între ei atât de prietenește, ca și cum nu s'ar fi întâmpat nimic între dânsii, par'că ar fi apărât aceeași cauză. Ei cum vine asta?

Tată: — Să-ți spun, fiule, cum stă treaba. Avocații sint ca foarfecele. Cele două aripi ale foarfecelii, ascuțite cum sint între ele nu se taie, dar taie, uit ceea ce vine între ele.

CONFUZIE REGRETABILĂ

Negustorul Piepeliță: Cum îți merge, frate?
Negustorul Veveriță: Reu frate! Sint în pragul ruinei, falimentul atârână asupra capului meu, ca sabia lui Columbus.

Negustorul Piepeliță: Ca oul lui Damocles, vrei să zici.

Bunii noștri camarazi

În jurul mesei stau toți patru,

Discipolii și Maistrul lor;

O pies'avu succes la teatru,

Deci, ocăresc pe autor.

— »Se zice că ar fi plagiată!

— »Dar chiar de-ar fi a lui, e-un fleac!

— »De n'ar fi fost bine jucată...»

— »Spanac, mon cher! — »Curat spanac!

Dar nimeni nu spune defectul
Lucrării ce au defăimat,
Căci nu-i cunosc măcar subiectul...
Însă-i stupidă... s'a votat!

D'odată într'n berărie
Triumfătorul din ajun;
Cei patru sar de bucurie
Și mbrățișindu-l cald îi spun:

— »Toțmai vorbeam de tine... Ura!»

— »Te felicit pentru succes!»

— »Imbogățiși literatura

»C'o perlă! — »Scrie, bre, mai des!»

El pleacă, cugetînd în sine:

»Mai rar așa gentili băeți!»

Iar Maistrul urma lui: — »Rușine!»

»Nici n'a întrebat măcar ce beți?»

George Ranetti.

Căința

— Poveste —

Cînd a făcut Dumnezeu limbile de pe pămînt, de-a zis Ruminului nostru să fie rumîn, Turcului: turc, Rusului: rus și tuturor limboatelor să fie așa pe cum li-e taina și legea, de-ai noștri erau puțini de tot.

Și cum erau ei puțini, aveau moșie destulă și erau tare bogăți.

Ci-că au fost trăind ca n'rai, că nu dădeau nimănuia nici o gloabă și nu păteau obide, că nu erau ocîrmuitori și slujitorime multă ca azi. Lor nu le porinca de cit Vodă, dar și ei rar de tot.

Fîind-că erau așa de puțini, Vodă, cînd vrea să le spună ceva, trimetea surlași ca să le dea de veste — că ei nu știau ceti »Cartea lui Vodă« și d'ăia

pătuesc; ia cū tine comoara asta a mea și ține-o un răstimp, pân' te-i îmbogăți, pe urmă mi-i da-o tu...

Zis și făcut.

— Da cînd a fi să trimiți epurile unde-va, dă-i și-o vîrguță dinapoi, ca să umble mai iușor.

Tăndală ducea epurile n sîn, rîzînd singur de isprava lui neașteptată. Cînd să între pe ușa, nu dă răgaz nevestei să vorbească și-o ia înainte.

— Epuraș, asta-i stăpăna ta, s'o cîntestil! Acu, deocamdată, du-te iușor și adă-i puțină apă rece.

Cînd să-i deie drumul, îi mai croește și-o vargă din urmă. Epurile și ia tălpășița și pornește.

Nevasta iar la bărbat:

— Ucigă-te-ar toaca, netolule, că multă minte-ți mai trebuie. Ușor te mai pune la mână Păcală, găgăuț ce ești! Inapoi ticălosule și adă-mi vitica, că altfel te opăresc.

Se întoarce Tăndală cam rușinat.

Păcală l-a zărit iar de departe:

— (Cu muerea celuia, nu-i chip de pus în plug, trebuie să-i fac felul.

Iute și degrabă face planul.

Iea un ținc cruduț și-i leagă împrejurul gâtului nevesti-sa. Cînd să între Tăndală, prinde a se răsti către dânsa:

— Da ce mult am să rabd eu? Crozi tu că n'are fie-care lucru capătul lui?

Na. Pune mîna pe cuțit și hărta hărta la gâtul femeii. Tășnia sîngele din cătel de înproșca paretii. La urmă dă în plîns și plînge el mult. După un timp își ia trișca de pe coardă și se apropie lângă trupul nevesti-sa care zăcea în sînge:

— Să te înviu de-acu, că mi-a trecut mânia. Cine te împingea și pe tine să mi te pui de împotrivă? Cumintește-te odată, dacă ți-i să scapi de osînde. Tăndală prinde-a zice de jale. Cu cât se întăria cîntecul, cu atîta nevas-tă-sa, care zăcea în sînge, începe a se mișca. La urmă se ridică într-o mîna și oftînd din adînc, deschide ochii buimacă:

— Greu am dormit...

— Greul era să fie o veșnicie, dacă nu cîntam din trișcă ca să te trezesc.

— Mare minune!... face Tăndală de la ușa.

— Aha... cumătru, — da ce vînt?

— (Cu vitica ceea, îmi scoate femeia peri albi.

— Măi, na-ți trișca și du-te de-i dă o leacă de nvalătură, ca să-ți mai ridici năduful de pe suflet.

— Mult bine mi-ai făcut!

— Că tot bine fac eu în lume...

Cînd a dat ochi cu nevasta, amăn-dea la gâtul ei și-i taie beregata. A

cîntat el pe urmă din trișcă și de jale și de bucurie, da de nviat pace.

Se întoarce la Păcală. Cea dacă-l vede, zice în gînd: »Las-că te-oiu potcovi eu!...» Și unde prinde a se bocii și-a se căina:

— Păcatele mele, că ia grea belea am picat. Împărăție îmi trebuie acum la bătrîneță? Of!... Friptă mi-i inima de necaz! Unde mai am eu tragere pentru mărirea!... Grea pacoste a fost să mai cadă asupra capului meu!... Ei de-aș găsi eu unul să meargă la scaun să se facă împărat în locul meu, cu mare mulțumire l-aș trimite!...

Da Tăndală tușește la ușa.

— Ha?...

Și Păcală se întoarce iute:

— Tot cumătru... Dar ce-mi poți fi tu de folos, că te știu greoiu și nedoritor de strălucire...

— Ori cum, da un bine la vreme de nevoie tot fac...

— Sfînt să-ți fie numele, împărate...

— Blagoslovenie robilor...

— Iaca vîră-te ici în sacul ăsta, că eu te voi duce la stăpînire...

— N'are să-ți fie degeaba.

Infundă pe cumătru-su la strămtoare și se duce de-i dă într-un ghiol.

Și-așa a scăpat lumea de-un bleg, iar Păcală a pus mîna pe sămîntă de vită...

nu le trimetea carte — să s'astrîngă, că să mai chibzuiască cite ceva.

Șau avut o dat'un Domn tare frumos și viteaz, ce-l chema »Linu«, care de mic rămăsese sărac de părinți, că îi omoriseră »Ghidii« (»limbi spurcate«).

Îi îngrijiseră și-l guguliseră bieții oameni cum gîndiseră mai bine, ca să-l vadă mai de grabă mare, să aibă cine le fi cap.

Pe zi ce creștea, Linu s'a fost făcînd tot mai mîndru, de părea că-i picat din soare.

Cînd i-a venit vremea de nsurat, nu-i găseau domniță, să fie de potrivă frumuseții și voiniciei lui.

Și dac'au văzut așa, s'au alesu-s'a cîțiva bătrîni, de-au pornit să cerceteze prin alte țări, să vadă nu găsească vr'o floriceică ce ar putea fi podoabă mîndreții și bunătății lui Linu.

Au căutat ei mult prin toate țările megieșilor, ci nu găseau nici una să le fie pe plac, că ei se uitau mult, nevoe mare, să fie de neam și de cinste, nu cum facem noi azi, că ne uităm numai la galbeni.

Și cît pe aci să s'entoarcă în țară, cînd haid, că aud chiuituri și strigăte și zgomot mare. Ce să fie? Oștile țarei aleia s'entorceau de la bătălie, iar în fruntea lor mergea, călare, o domniță frumoasă o zîină. Armele îi străluceau în soare, și părul ei negru, desprins ca chica flăcăilor, se revărsa lung și crețuri pe spate.

Bătrînilor soștri le plăcu minunea asta de fată cu chip voinicesc și se luară așteamătură prin mulțime, întrebînd pe unul și pe altul cite ceva despre domniță.

Cu chipul ăsta aflară ei că frumoasa copilă e de viță domnească și că e săracă și ea de părinți.

Împăratul țarei de-acolo, o trimese-se la luptă, că doar s'o scăpa de ea, de-or omori-o vrăjmașii.

Acum, cînd făcuse mare slujbă și cinste țării, împăratul se făcea că-i pare bine, da'n fundul inimei se gîndea cum să facă să se scape de ea. Mai zi că împărăteasa n'avea ochi s'o vadă.

Aflînd ai noștri că așa-i povestea, nu mai stătură la țile și se duseră la împărat de-i spuseră că au venit să ceară pe domniță, să le fie stăpînă, să fie soția domnului lor.

Nici vorbă că împăratul se'nvoi mai repede de cum socoteau ei; ba de bucurie că scapă de ea, făgădui să-i dea mulțime de lucruri scumpe și de nestimate, de care prin țara noastră nu se mai văzuseră.

La datu-i fierat de bani, de i-au fost rărit cu carete, că era tare bogată împărăția aceea.

Șau făcut o nuntă mare și frumoasă, de-au venit domni și boeri de pe la împărățiile megieșe, să vadă mîndrețe de țărcoșe, ca Linu și »Lia«, că așa ci-că o cheama pe domniță.

Îi era dragă lumea să-i vezi unul lîngă altul, așa de bine se potriveau.

Șau fost lîngă mari ai noștri, că putuseră face ca domnul lor, așa de frumos și de voinic, să fie tot atît de voinic.

Dar n'a fost scris să fie numai bine și veselie pe pămînt.

După cită-va vreme, domnița începu să s'entristeze și să slăbească.

Din zi în zi se ofilea mai mult, și ochii ei se făceau tot mai triști și se duseseră în fundul capului. Domnul se întristase și el, văzînd-o tot mai abătută, și de geaba o n'treba ce are, că ea nu-i răspundea nimic și mereu suspina.

Ș'a mers așa pînă cînd domnița a căzut la pat, și în zadar se ruga domnul și plîngea zile și nopți întregi la capul ei, să-i spună ce are, că ea doar suspina și nu răspundea nimic. Ș'a fost chemat domnul, fel de fel de vrăjitorii și vrăjitoare de i-au descîntat ș'au scaldat-o cu rouă de trandafiri și de aglice, ca doar i-or găsi leacul, dar toate au fost de-asurda.

Văzîndu-se domnița că slăbește și că s'apropie de sfîrșit, a rupt de-a zis că s'o ducă în țara ei, să mai vadă odată pe-ai de-un neam cu ea și să mai audă cîntecile și zgomotele petrecerilor de-acolo; că ci-că boerii și domni din țara aia o duceau numai în chefuri și veselie, nu ca ai noștri, care-și vedeau mai mult de vitele și de ogoarele lor. Le mai spuse că, de n'a răspuns domnului și să-i spună ce are, a fost că-l iubea prea mult și l'ar fi întristat dac'ă i-ar fi spus că dorul de viață din țara ei, de care fusese despărțită, a făcut să-i coprindă sufletul »Căința«.

Apoi, a dat poruncă s'adune toate bogățiile și nestimatele, tot fieratul de de bani și armele ei și să le îngroape. A chemat o vrăjitoare de a vrăjit comorile astea, ca să crească un steiu peste ele și să nu le poată lua decît fata aceea care nu s'o căi după mărișuri. Aceea care nu s'o căi, să pună lumina de la cununie sub cap, în noaptea Vinerei-Mari, și comorile singure o să se dezgroape și o să vină în casa ei.

Ș'au pornit apoi pe domniță în spre soare-apune, iar Linu a fost apucat în spre soare-răsare și nici azi nu se mai știe de ei.

„Carte pentru toți“

asa se va numi Biblioteca interesantă ce o va scoate »Casa de editură de cărți ieftine românești« — înființată acum de curînd de o mână de români de inimă, cari și-au propus, chiar cu prețul de mari sacrificii bănești, să puie la dispoziție tuturor românilor, săteanului, soldatului, învățătorului, preotului, studentului, negustorului, în general tuturor fiilor și fiicelor de români, — cărți frumoase, originale sau traduse din literatura maghiară, germană, franceză, rusă, engleză, — nuvele, romane, povestiri, istorii, etc. Cărți cari să placă fiecărui, prin cugetarea și simțirea omenească — ce se desprinde din paginile lor, cărți în care să găsească o atmosferă de eroism și seninătate, scene de realism viguros sau poezie adevărată, întâmplări din viață zugrăvite de scriitori meșteri întâmplări cu desnodăminte tragice ori comice, complicate ori simple, sau creațiuni ale unei fantazii îndrăznețe. Cu un cuvînt, tot cărți care să cucerească pe cititor dela prima pagină, să-l subjuge prin ideile și sentimentele frumoase ce va găsi în ele, și să-i provoace momente de bună dispoziție, mișcînd puțin necazurile vieții de toate zilele. Și

Știință popularizată,

va publica Casa de editură în Biblioteca ei »Carte pentru toți« — talmăcind într'o limbă poporajă pe înțelesul tuturor, tot ce omul modern trebuie să cunoască.

Si

Istoria războiului

în chipuri și text, va publica Biblioteca »Carte pentru toți«, făcînd o descriere ușoară și atrăgătoare a peripețiilor cumplitei măcel de popoare din cei trei ani, însoțind textul interesant, cu ilustrații de toată frumusețea. Această istorie a războiului — care va apare în mai multe fascicule — va închina un Capitol special românilor din monarhia austro-ungară, cari s'au dîtins în acest război, un capitol care va fi

Albumul eroilor români

În acest album se va găsi bogata listă a militarilor români de toate gradele, cari au fost distinși cu tot felul de decorații, sau au murit luptînd eroic pentru patrie. Vom publica portretele tuturor acestor eroi ai noștri.

În general, Biblioteca »Carte pentru toți« va fi o publicație care va interesa pe orice român, și de acela nu va trebui să lipsească din nici o casă.

Cititorii ziarului »Foaia Poporului Român« să-și facă o ambiție, și să-și cumpere regulat, broșură după broșură ce va apare din aceasta bibliotecă.

La 1 Aprilie

va ieși prima fascicolă din Biblioteca »Carte pentru toți« și se va numi

Liga celor cu părul roș

o nuvelă senzațională, scrisă de vestitul scriitor englez Conan Doyle — în care găsim una din

Aventurile detectivului Sherlock Holmes

o povestire în care fantasticul se îmbină cu viața, și ai impresia că vezi scene palpitate pe pînza de cinematograf. Dar asupra conținutului »LIGEI CELOR cu PARUL ROȘ« — vom mai reveni.

La fiece 2 săptămână

va apare câte un număr din bibliotecă, și fiecare fasciculă va avea. Prețul de 0.40 fileri.

Se pot face și abonamente la biblioteca asta, plătinindu-se pe

Trei luni: Cor. 2.40.

Facem de pe acum invitare la abonament, pentru aceasta bibliotecă care va fi cea mai interesantă bibliotecă a familiei române.

Așteptăm să se anunțe cititorii la Redacția Bibliotecii »Carte pentru toți«, care va fi tot în VII. Ilka-utca 36., Budapesta.

Cu stimă

Casa de editură
»Carte pentru toți«

Editor și redactor responsabil:
Dimitrie Birănciu.

Tipografia »Poporul Român«, VII., Ilka-utca 36.

Dela administrația »Foaia Poporului Român«, Budapest, VII., Ilka-utca 36 se poate comanda următoarele:

Calendarul „Poporului Român“

Prețul unui exemplar este de 60 fileri, plus porto postal 10 fileri.

Calendarul „Cucului“ pe 1917

Prețul unui exemplar este de 50 fileri, plus porto postal 10 fileri.

Calendarul „Foi Ilustrate“ pe 1917

Prețul unui exemplar este de 50 fileri, plus porto postal 10 fileri.